

GULYÁS IMRE

A TELJESSÉG AJTAJÁBAN

IN MEMORIAM KÖRMENDI LAJOS

*Édes Barátom,
ki vagy a magas hazában s
itt a földön is a kunok közt mindenütt,
hol ének és anyanyelv eredésein mosolyogva
te most is éberen vigyázod a jó barátok lépteit,
a fák alatti medenceváros-széli beszélgetést,
a termál illanó nesztét –
hol az esti tanyázásokba szövőődő halk nevetések közt
mint pezsgő buborékok
sürögnek lepke levélkék;*

*Közülünk Való, Te Mindmáig Köztünk Levő,
Magunkfajta, E Táj Fia, Földink,
aki még sokunkat szóra bírhatod!
Te jó fűvű mezőn legeltető,
hálóját mély vizekbe vető, derék, egyenes beszédű,
ősi szabadság fénygyapját sodorintó karcagi „táltos”!
Neveddel ébredtem s vártam meg az ítélő fagyok éjét
itt, ahol mint áramütés lelt rám a barátság s
ígérőn vett karjába az érzés –
Noé-bárkája a fenntartás nélkül osztott szeretetnek!*

*Talán hosszalod majd levelem,
mit előbb énbennem is sürgönynek (telefaxnak) szánt a készség –
hisz könnyebb és jobb is lenne talán egy-két rövid áldáskívánás,
bölcsen hallgatni a strázsán,
várni az elképzelt időt,
az egészséges mag szárba szökését, a kalászt, a virágzást,
az igazgyöngy-súlyú búzaszemek dús záporozását,
az igazság ébresztő, legszentebb pillanatát,
amikor kétségek oszolnak, a pelyva kihullik;*

*várni a megszolgált aratást,
a csipkebokor-koszorús föld jóízű kenyerét;*

*könnyebb és jobb lenne talán szótlán levelezni
vagy tágra nyitott kapu kő kerékvetőjeként
koptatni szemérmünk ...*

De hol a szótlanság?

*Hol a csend, a valódi odú,
az igaz szőlés harmatkásával hintett fedezéke?
Milyen jó lenne megérni Kánaánját!*

*Nyugodj Táltos Előkelő!
Sírhalmodon sziki szellő,
darucsibéket röptető
nagy ég fölötted a tető.*

*Szavaidon megütköztünk –
higgyük el, hogy jó volt köztünk?
Van-e szebb dicséret ennél?
Köszönjük, hogy így szerettél!*

*Régóta kerestem az itt meglelt menedéket.
Ezért igyekszem
megmérni, megbecsülni
e hirtelen jött veszteséget s
csillapítani a mélysége okozta tériszonyt.*

*Bár hangod él a veszteség fölött!
Szívdobbanásod szívéinkbe szökött s
időt nem sajnál pazarolni ránk,
csak bent kering, kitörni nem kíván.*

*Érezhetjük páran a nagy csodát.
Rád nem terült arany fényű brokát,
de nyíresed már kincsekkel teli,
Berekfürdő fűgéit érleli.*

MIFELÉNK!

*Igen. Talán itt (én is) láthatom,
mi szép a szik s fölötté pár halom.*

*A kerek teljesség ajtajában
az öröklét valóságreszeként
kapaszkodik egy odú-fészekért
botsáska-karom, cinege-lábam.*

*Les rám a Gyehenna-tűz, a nemlét,
hallani, Moloch kutyája mint ugat,
de meg nem áll az ősi mozdulat,
csecse madár szólítja szerelmét.*

